

Slyšela jsem griši pokřikovat jeden na druhého a pak ucítila, jak mi vítr větrostrůjců nadouvá lem pláště.

Mlha se zvedla a mně spadla brada. Temnyj stál se svými griši stále na pravoboku a zaujatě sledoval člun, který se zdál veslovat pryč od velrybářské lodi. Na levoboku se zatím zničehonic objevila loď, elegantní škuner s nablýskaným stěžněm a vztyčenou vlajkou: rudý pes v tyrkysovém poli – a pod ním, v blankytu a zlatě, dvouhlavá ravská orlice.

Uslyšela jsem další zadunění a uviděla ocelové drápy přichycené za zábradlí na pravoboku. *Lodní háky*, došlo mi.

A pak se všechno seběhlo ráz naráz. Odněkud se ozvalo zaskučení, asi jako když vlci vyjí na měsíc. Přes zábradlí se na velrybářskou loď nahrnuli muži s pistolemi na prsou a šavlemi v rukou, řvali a vyli jako smečka divokých psů. Ještě jsem zahlédla, že se Temnyj otočil; tvář mu plála zděšením a hněvem.

„Co se to k sakru děje?“ divil se nechápavě Mal, zatímco jsme mířili do chabého úkrytu za zářovým stěžněm, on přede mnou, já vzadu.

„Nevím,“ odtušila jsem. „Bud' máme štěstí, nebo hodně, hodně velkou smůlu.“

Stáli jsme zády k sobě, Mal měl svázané ruce a já železné okovy, byli jsme bezmocní a na palubě zuřila bitva. Padaly výstřely. Vzduch se naplnil kouřem ohňostrůjců. „Na ně!“ zahulákal Sturmhond a s kordem v ruce se vrhl do boje.

Ze všech stran se na Temnyjovi griši snášeli řvoucí, ječící a vrískající muži – a to nejen přes zábradlí, kam přeskakovali ze škuneru, ale také z lanoví velrybářské lodi. *Sturmhondovi* muži. Sturmhond se postavil proti Temnyjovi.

Korzár očividně přišel o rozum. Ano, grišů bylo mnohem méně, jenže početní převaha v boji s Temnyjem nic neznamena.

„Podívej se!“ křikl Mal.

Dole ve vodě muži vlekli za člunem zmítajícího se mořského draka. Měli vztyčenou plachtu a ostrý vítr je poháněl vpřed, ovšem ne k velrybářské lodi, ale přímo k neznámému škuneru. Stálý vítr, jenž je unášel, jako by vznikl sám od sebe. Podívala jsem se pozorněji. Jeden muž z posádky člunu stál se zdviženými rukama. Nemohlo o tom být pochyb: Sturmhond má ve své posádce větrostrůjce.

Najednou mě za pas popadla obrovská paže a já vyletěla do vzduchu. Svět se obrátil vzhůru nohama – někdo si mě hodil přes mohutné rameno, až jsem vyjekla.

Zvedla jsem hlavu a přitom se vzpínala proti ruce, jež mě svírala jako ocelové pouto. Viděla jsem, jak Tamara s nablýskaným nožem v ruce pospíchá k Malovi. „Ne!“ zajčela jsem. „Male!“

Dal v sebeobraně ruce před sebe, ale Tamara mu jen přeřízla pouta. „Běž!“ křikla a hodila mu nůž, sama si vzala šavli zastrčenou za pasem.

Tolja mě sevřel ještě pevněji a vyrazil se mnou na druhou stranu lodi. Tamara s Malem běželi za námi.

„Co to děláte?“ pištěla jsem, hlava mi přitom poskakovala nahoru a dolů a narážela do obrovských zad.

„Nemluv a běž!“ vyhrkla Tamara, která mezitím stihla vrazit nůž do korporálčika, jenž se jí připeletl do cesty.

„Nemůžu běžet,“ řvala jsem na ni. „Tvůj povdený bratr si mě hodil na záda jako pytel brambor!“

„Chceš se zachránit, nebo ne?“

Nestihla jsem jí odpovědět.

„Drž se,“ přikázal Tolja. „Jdeme přes palubu.“

Zavřela jsem pevně oči, připravená sletět do ledové vody. Jenže Tolja udělal pár kroků, zachroptěl, zhroutil se na kolena